

det samme Syn, som jeg har udtalt. De skrive, at det ikke er saa løjerligt, at Danskerne ingen Fordel have haft af Routen, idet de kun bruge gamle Skibe og ikke gøre noget som helst for at holde Routen ordentlig vedlige. Jeg vil sige, at af Hensyn til det forsvarlige vilde det være galt at lade den gaa ind, men af Hensyn til vor nationale Ære finder jeg, at det vilde være en Skam, om man lod den gaa ind. Det var Synd allerede den Gang, vi lode Dagfarten tage fra os, saa at vi nu kun have den halve Forbindelse. Skulde vi nu tilføje Nationen den anden Tort, at ogsaa denne gik bort, tror jeg, det vilde være urigtigt og uforsvarligt. Alene af Hensyn til vor Sømandsstand mener jeg, at vi ikke skulle benytte hver eneste Anledning til at kaste væk og kaste væk paa vore udenlandske Forbindelser, thi enhver maa dog erkende, at vor Sømandsstand er en Stand, vi alle tage vor Hat af for, og at kaste den til Side til enhver Tid finder jeg hverken fornuftigt eller rigtigt. Jeg skal udtale det Ønske, at den Bestemmelse ingen Sinde maa blive tagen, at vi lade Trafikken mellem Korsør og Kiel gaa over paa tyske Hænder, selv om den ikke giver den Fortjeneste, vi kunde ønske.

Resumeet af disse forskellige Udtalelser fra min Side er det: Lad os komme bort fra Tantiemeordningen, i hvert Fald fra den Maade, paa hvilken den er ordnet nu. Lad os lade dem, der have Ansvaret for Anskaffelser og Reparationer og for Mandskabets Ansættelse, være udenfor Tantiemefordelingen, om den skal bevares, og lad dem faa en større Løn, hvis man mener, de fortjene det. Lad os faa saa stor Sikkerhed som muligt for Personalet paa Skibe, paa Færger og paa Jernbaner og for det rejsende Publikum, saaledes at der ikke føles den Utryghed, der bliver stærkere og stærkere her i Landet. Lad os sørge for, saa vidt det er Mennesker muligt, at Sikkerheden bliver saa stor, at den samme Tryghed kommer frem, som har været tidligere. Hvis man ikke gør det, vil der ude i Landet rejse sig en Stemning, som vil tale adskilligt højere, end jeg har talt her i Dag, en Stemning, som er oppe, som ulmer alle Vegne og giver Anledning til Utilfredshed paa alle Omraader. Og skønt jeg ved, at mine Ord ikke ere hørte vel alle Vegne, og at jeg vil faa tilstrækkelig Kritik, ogsaa fra højerestaaende Sted i denne Sal, skal jeg kun dertil sige, at dette fremkommer ikke fra min Side for at skabe Utilfredshed, men for at faa ændret de Forhold indenfor denne store Etat,

som maa ændres, for at vi kunne komme ind paa en sund og god Udvikling paa Trafikkens Omraade. Jeg tror, at mine Ord ville blive hørte ikke alene fra Publikums, men ogsaa fra Funktionærernes Side, og jeg skal om Funktionærerne sige, at de have ikke udtalt Utilfredshed med Arbejdet i Almindelighed, men kun dette, at den enerverende Tilværelse, som hele Trafikken nu medfører, let kommer til at gaa ud over Agtpaagivenheden der, hvor en klar Hjerne er nødvendig. Det skulde glæde mig, om jeg ved denne Kritik har hjulpet til at faa de Skavanker, som klæbe ved det nuværende System, bragte noget ud af Verden.

Birck: Det foreliggende Statsregnskab for 1904—05 er jo fhv. Finansminister Hages sidste Regnskab — den nuværende højtærede Finansminister har jo intet Ansvar derfor. Det vil have sin Interesse at gennemgaa dette Regnskab af den Grund, at man først derigennem faar det rette Syn paa det, der er Nøglen til Systemskiftets hidtilværende Finanspolitik.

Jeg maa begynde med den Bemærkning, som jeg har begyndt med hvert Aar, at vi for at finde Indtægten maa tage §§ 1—8, og for at finde Udgiften maa tage §§ 11—26 tillagt § 27 II., de ny Havne- og Telegraf- og Jernbanebevillinger, al den Stund dels den Omstændighed, at vi ingen Afskrivninger have paa Jernbanens og andre Statsindretningers Budget, sammen med den Omstændighed, at Bevillingerne til Havne gennemgaaende ere ret urentable —, fordi altsaa alt dette bevirker, at man for at finde de virkelige Udgifter og de virkelige Indtægter, som efterlade Status i samme Behold som den var før, maa medregne § 27 II. til de Udgifter, der regelmæssig burde afholdes af de aarlige Indtægter.

Jeg skal nu drage en Sammenligning mellem Budget og Bevilling, og De ville da se, at vi ved Finanslovens 1ste Behandling 1904—05 havde et Overskud af 2 Mill. Kr., ved 3die Behandling og Tillægsbevillingen var dette blevet til $7\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Underskud, som ved Regnskabet, naar De tage de reelle Poster, jeg har nævnt, er blevet til $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Underskud. Det kan jo paa en Maade siges at være forholdsviis gunstigt. Men sammenligne vi det blot med de to foregaaende Aar, ville vi finde, at 1902—03 var et bevilget Underskud af 14 Mill. Kr. blevet til et faktisk Regnskabsoverskud af 1 Mill. Kr., og 1903—04 blev et bevilget Underskud af 12